Демократија се заслужује

Пише: Игор Јарамаз
уторак, 01 септембар 2009 18:41

Ових дана је у жижи јавности црногорске заједнице једна тема коју је *Слободна мисао* више пута обрадила. Поставља се питање, да ли је могућа демократизација црногорског народа, друштва, система и државе? Неко би одмах уз то могао да постави питање да ли се (БРЦГ) Србима исплати демократизација Црногораца? Да ли би они имали користи од тога или само штете?

Одговор је негативан. Почнимо од самог смисла демократије, она представља мирну транзицију власти. У античком Риму је било неписано правило било да се у политику упушта ко има харизму (подршку маса), новац (финансијера) и војне легије (инфраструктуру подршке). Ствари су се мало измениле па су и у данашњим полиархијама (поделама власти) односно либералним демократијама кључна три фактора: популарност, новац и страначка инфраструктура. За разлику од античких система где је било редовних експеримената и смена демократије тиранијом и олигархијом, услов савремене демократије је неколико смена власти у низу на слободним и поштеним изборима. Није потребно напоменути да је најближи сусрет демократије и тла БРЦГ био пред и након утапања у Краљевину Србију (касније СХС).

Демократија је мировни пројекат, уместо да се одмеравање снага обавља на улици грађанским немирима, убиствима и отимачинама, ствари се одмеравају мирним и математичким путем. Све са циљем што мирније транзиције и минималног оштећења пораженог од стране победника. Није тешко установити да Црногорци нису демократски народ, тј. да им још увек недостаје не само традиција истог већ и прости демократски капацитет. Још увек се најситније размирице унутар победничког блока, решавају голом и пред јавношћу отвореном силом. Код Срба то није случај. Изузев случаја непрописне употребе шрафцигера (највероватније сигнатура црногорског ДБ), Срби у БРЦГ своје размирице не решавају пиштољима и песницама. Свађају се, имају противна мишљења, мењају политичке платформе и партијске преференције, али се не обрачунавају физички. Да ли то умеће треба да пренесу Црногорцима, који парадоксално теже њиховом искорењивању ради сопствене демократизације?

Поставља се питање да ли је могућа демократизација Црногораца? Да ли нација чије су темеље ударила две нај репресивније идеологије (нацизам и комунизам) може превазићи своју урођену ману? Када Црногорци бирају политичко наслеђе на коме ће надограђивати свој идентитет, да ли свесно заобилазе најсветлије примере демократије

са тих простора? Марко Даковић, Јован Ђоновић, Марко Радуловић и остали студентски лидери заражени парламентарном демократијом у Србији су издајници за Црногорце. Подгоричка Скупштина која је у дотадашњој краљевини извела на гласање највећи број бирача се сматра издајничком и превратничком. Први у низу фингираних, неслободних и јавних избора под Николом I су имали 24 до 32% излазности, зависно од капетанија, 1906. године, по Новици Ракочевићу.

Погледајмо ко су хероји црногорске историје: Књаз Данило (Зеко манити сопственом народу), Војвода Мирко, Никола I, Јован Пламенац, Секуле Дрљевић, Светозар Вукмановић, Блажо Јовановић, Вељко Влаховић, Вељко Милатовић. Мртва је трка по питању тога ко је више људи из чистог хира убио, депоседовао или садистички понизио. Чак су и спољашњи владари тих простора били цењени у мери у којој су примењивали сличне тактике. Отуд популарност Хрвата Јосипа Броза, Краља Александра са Дедиња и Пожаревчанина Слободана Милошевића чија је популарност опала када није извео тенкове на улице у сусрет студентима. Црногорци су убрзо оптирали за његовог свирепијег и покваренијег ђака Мила Ђукановића.

Можда на то алудирају црногорски теоретичари који говоре о политичком корену дихотомије Србин-Црногорац. Да Црногорац непобитно верује у ауторитет као вишу силу са квази-религиозним ауторитетом којој се безусловно покорава. Црногорци љубе ланце, јер само уз неприкосновену базу Систем може да неограничено шири своју моћ. Најсгирунији ослонац БРЦГ Система није 32% Срба, 5% Албанаца, нису толико ни Бошњаци колико 43% Црногораца. Од избора до избора, без притисака, мита или икаквог наговарања, постоји ритуална опсесија у дужности Црногорца да се поклони свом лидеру. Бирачка кутија је тотем. Бирачко место је храм где је присутна невидљива сила која све види и све зна. Она награђује добре поступке и кажњава лоше. Психопатолошке импликације тог чина превазилазе концепте племенске свести и изнуђене лојалности, у питању је сакрализација власти као у оријенталним деспотијама с почетка цивилизације (тзв. хидраулична друштва).

Психолог Сигмунд Фројд је идентификовао два начина мобилизације маса. Први је принудни (путем закона, полиције, војске) а други је мирни, путем припадности и лојалности идеји (нацији рецимо). Сва успешна друштва изменично употребљавају обе мере. У БРЦГ се у склопу другог процеса гради и преуређује црногорска нација, на негацији српског идентитета који са собом историјским има и демократску особину. Све подређено сврси јачања уског владајућег круга који је монополизовао све друштвене процесе, међу првима економске.

Стога је смешно негодовање идеолога црногорског нацизма, кључних у изградњи црногорске нације (мирна мобилизација маса), који се чуде неправедној подели ресурса. Круг следбеника Миодрага Перовића, креатори Вијести, тзв. ЦПЦ, Матице црногорске, Пен Центра итд. је незадовољан расподелом друштвеног колача. Очекују више акција у Црногорској комерцијалној банци, могућност узимања провизија у симулираним тржишним процесима (који обогатише млађаног електроинжењера и члана опозиционе СДП Медојевића), већу апанажу на рачун незаобилазне улоге у стварању БРЦГ. Сматрају своју улогу значајнијом од оне сарајевских, косовских и београдских криминалаца-обавештајаца. Помогли су у утврђењу независног и аутархичног Система путем насиља – физичког, правног и друштвеног – усмереног против Срба. Сада се ишчуђују када тај исти Систем, у самоодбрани, узвраћа насилно и недемократски али одмерено нападу. Залагали су се за изградњу неправедног система који отуђује права својим грађанима а сада се распитују где су иста, уз то очекују подршку и помоћ Срба чије су обесправљивање поставили као своју патриотску дужност.

Многи од њих одбројавају дане до нестанка Срба, желе њихово утапање у Црногорце, управо ради демократизовања Црногораца са тако слабим демократским капацитетом. То би био јединствен случај демократије која настаје негирањем неког права (на слободу савести). То би био јединствен случај демократије која страхујући од плурализма захтева етнички, лингвистички и верски монизам. То би био јединствени случај грбавца који се након рођења исправио, баш како је Валтазар Богишић тврдио да није могуће. То би био једини случај да се крупном неправдом ствара мало више правичности.

Недостатак демократског и уопште државотворног капацитета Црногораца лежи у датим историјским, социолошким и економским околностима. Црногорска државност, како потврђују диктаторови инсајдери, је много више сплет међународних интереса, а много мање јасно артикулисане унутрашње воље. То појаву БРЦГ чини најрањивијом изнутра, њеном становништву делегирајући улогу реметилачког фактора. Интерног легитимитета, за разлику од Републике Хрватске и Републике Србије (или Републике Српске), заиста нема довољно. Мали број становника као и апартхејдске мере према мањинама отежавају друштвену репродукцију у БРЦГ. Недостају кадрови за најосновније функције које се зато попуњавају досељеницима са стране (често и Србима). Домаћи Срби су, изузев професионалаца који немају црногорску замену, дискриминисани. У бирократији Срба готово да и нема, нема ни других мањина у законом потребном броју. Црногорци уживају у свом етатистичком сну, а нигде то није видљиво као на Цетињу које се дотира и где се стварају фиктивна радна места.

Супериорност Срба лежи управо у тој изолацији, у великој мери су поштеђени нусефеката експеримента на отвореном. Усредсређени на у сваком погледу напреднију матичну државу Србију, игноришу џибер-гламур црногорских паланки. Црногорци им

несвесно намећу позитивну селекцију а себи негативну. Успешан Србин мора толико пута више да се труди да би постигао колико један Црногорац. Много више цени сваки зарађени евро, надокнађује знањем оно што Црногорац решава везом. Не плаши се ауторитета што значи да се не помирује са својом судбином.

Оне ретке Црногорце, који су превазишви комплексе родне средине пожелели владавину права, демократију и парламентаризам, чека отрежњење о потреби ликвидације црногорске државности. Једино решење, уколико заиста желе те три ствари јесте безусловно утапање у унитарну Хрватску или Србију, без икаквих рестриктивних услова за стицање бирачког права. Једино се тако може разбити зачарани круг негативне селекције која дотира црногорску квази-елиту. Једино се тако може проветрити устаљени дух државне администрације. Спознаја те чињенице ће у многоме ослободити свест дотичних Црногораца, омогућити им да сагледају изван оквира којима су до сада робовали. Пут ка отрежњењу сваког народа зависи од његове свести о сопственим дометима. Национал-романтичаркси митови из 19. века нису кадри решења за проблеме садашњице.

У међувремену, Србима као политички најсвеснијој заједници унутар конфедерације друштава коју чини БРЦГ, не преостаје ништа друго до максимизације компаративне заосталости својих суседа. Црногорци су поданици, одрекли су се својих суверених права која су безусловно поверили господару који заступа њихове интересе и права у сваком погледу. Срби поданици никада нису били, јесу изопштени, јесу прогоњени, али управо из разлога што се не дају покорити. Своју суверену вољу могу уложити у некакав договор са неприкосновеним владаром црногорским. Из тог разлога су занимљиви идеолозима црногорског нацизма. Носе са собом одређени политички капитал који се може преточити у испоставу захтева црногорској државности, везано за права и обавезе које је та држава на међународном плану преузела према њима. Рачун за то ће црногорска елита да пребаци на конто црногорских поданика, како је то обично бивало када су се намиривале све остале обавезе БРЦГ.

Црногорцима Срби од помоћи не могу бити, све и да су нечим заслужили ту помоћ. Црногорци морају најпре себи да помогну.

http://www.slobodnamisao.com/index.php?option=com_content&view=article&id=175:demokratija-se-zasluzuje&catid=35:politika&Itemid=53